

İKİNDİ UYKUSU

Ebru Özden

- Tenim sıcak ama tüylerim diken diken, üşüyorum. İnsan korkudan üşür mü, bilmiyorum. İlk defa korkmuyorum daha önce de oldu. Birazdan yağmur ıslatacak, oturacak yer kalmayacak. Dulda, ağaç duldası... Üşümemek, ıslanmamak için. “Dulda” kelimesini neyi ararken buldular ki? Bazı yerlerde “dalda” diyorlar, duydum. Bazı yerlerde hiçbir şey demiyorlar. Demeseler de ihtiyaç duyuyorlar kendisine. Olmasa da varlar sözcükler. Gittikçe azalır, birleşir ve bize dönüşürler. Harfler için fazla değil mi bu anlam? Alt tarafı şekiller işte! Seslerin resimleri... Hayır! Dişlerim birbirini kırıp ezecek ağızımda. Dişlerimi sıkmamak için kendimi sıkıyorum. Üşüyorum. Gömlek üstüme yapıştı. Daha önce de yapışmıştı. Gözlerim kapanıyor, kendimi bir türlü açamıyorum. Uykum var. Ama uyuyamam. Karla karışan bu yağmurlu yerler ayağımı kaydırıyor. Bütün ağaç altları da ıslanacak. Hiçbir yaprak tutamaz üstünde, ısrarla yağıyor baksana! Gök gürültüsü, şimşek... Doğanın gücünü hissettiğim anlar. Ama bugün bu dağ başında... Romantizmin sırası olmayan bu yerde... Bu uyursam karanlık olur, kalırım burada korkusu, ya yıldırım düşer de uykumda yanarsam? Bedenim bu ağacın kökleri gibi simsiyah yapışırsa yere? Kollarım, köklerim olup karışırsa toprağa?

Tanrı'm burada kimse yok! Tanrı'm korkudan titreyen bir bedenden sesleniyorum sana. Üşüyorum, biraz ısı! Biraz sıcaklık! Bir yün hırka! Gocuk! Yağmurluk! Ne olursa!

Cam yok bu an dünyayla aramda. Dünyayla tenim arasında bir sınır kalmamasından, dünyaya, bu yere ölüp düşmekten korkuyorum. Eve gideceğim, daha üzmeceğim kimseyi! Babam su isteyince ikiletmeyeceğim. Babam yok ki! Babam öldü benim. Kalıbı dinlendireli çok oldu. Yoruldum. Dinlenmek, yorganın altına girmek gözlerimi kapatabilmek istiyorum. Yağmur yağsın saçlarım ıslansın istemeyece-

ğim bir daha! Yağmur? Duruyor gibi. Karanlık olmadan eve koşmalıyım. Ama koyunlar kayboldu. Hayır, koyunlar kaybolmadı; sığındılar şurada. Ormanda gürgenlerin diplerindeler. Onlar evin yolunu biliyor. Bilseler birilerinin gütmesine ihtiyaç duymaz sabah gider yayılır, akşam dönerlerdi, saçmalama!

“Saçlarını örtmezsen cehennemde saçlarını ayak parmağına dolarlar seni öyle yakarlar.” Üşürken yanmak bir tehdit olmuyor baba. Donmak üzere olan bir insanı akılda dolaşarak cehennemle korkutamazsın! Korkuyorum! Babam bunları kimlerden duyup bize yığıyor, bilmiyorum. Ben ateşten, üşürken de korkuyorum. Cehennemde yanmamak için saçlarımı hâlâ üçe vuruyorum. Cehennemde bağlayamasınlar ayak parmağıma! Beni büküp yuvarlamasınlar ateş çukurlarına! Kararmaya başladı hava. Yağmur diner gibi oldu sanıyorum. Şimşeğin ışığıyla görüyorum ki bu durmaz. Duracak gibi değil. Evlenmeden mi öleceğim? Gözlerimi açamıyorum. Daha bir kere erkek eli değmedi elime! Ellerim... Isınmaya başladı. Koyunlar kayıp mı? Şükür hava ısınmaya başladı herhâlde. Kapanıyorum. Kaymaya başladım oturduğum yerde. Oturduğum yerde yere daha yakını. Yerin içine girdi sanki bir kısmım. Hareket edemiyorum. Kaybolmadılar, onlar zaten yoktular. Onları ben uyumaya dalarken saydım:

- 1
- 2
- 3
- 4...

Uyurken böyle sayanlar acaba en son kaçta kaldığını hatırlar mı? Beni saçlarımdan...

“Kalk yavrum, amma uyudun. Akşam yatmak bilmezsin sabah kalkmak bilmezsin. Kalk babanın şarap çanağına söyletme şimdi! İyi be! Yemeği ben yapayım, ekmeği pişireyim, evi süpür, saçını süpürge et bunlar günün yarısını uyusunlar! Kalk kız, bak su getireceğim artık! Yeter be! Ölmedim ki ben de kurtulaydım siz de!”

Allah!

Şimdi annem mi konuşuyor? Rüya mıydı yani tüm bunlar? Ben... Ben yaşıyorum. Annem yaşıyor ve birazdan beni uyandırabilecek. Ahh hemen... Hemen koşup pencereyi açacağım. Uyanmanın hazzına varacağım. Kolum... Kalkmıyor. Hiçbir yerim kıpırdamıyor. Yanık kokuyorum ben. Burnumu fark edemiyorum. AAAA... ANNEEEEEEE... AAAH... YARDIM ET! Bağırıyorum dönüp bakmıyor. Üşüşmüyor yavrusunun başına. Burnum... Dokunsam ufulanacak. Ben... Yanık kokusu bu! Yanıyorum. O kadar ağlamaya ateş kalır mı? O kadar ağladım ki gözlerim... Bütün ayak izleri yıkandı dünyanın. “Beni içeri al!” diye aşındırdığım kapılar yıkandı. Canım acımıyor. Kolum... Kolum koştum önce

şimdi sırtım, ağrıdıkça ağaran saç tellerim derime yapıştı. Bir ıslaklık var sanki! Yağmur damladıkça etimde cızırdayan bir şeyler var. Ağacın altı oldum şimdi. Burada ota, böceğe karıştım.

“Kalk!”

Kalkamam.

“Kalk ne inliyorsun, iyi misin bir şey mi oldu?”

Öldüm anne öldüm, yandım! Sığındığım ağaç yuttu beni. Yıldırım bir anda köze çevirdi.

“Delirme, kalk artık hazırladım yemeği! Yardım etmemek için bahane arama!”

Gözlerimi açtım. Sağa sola, tavana, ayaklarıma, ellerime baktım. Burnumu yokladım. Başım ağrıyor. “Akşama doğru uyuyan uyandığına şükretsın!” diyorlardı. Hep sersem oluyorum ama direnemiyorum işte.

Böyle bir saat de olsa uyku geldi mi uyunacak.